

สนทนาธรรมกับ พ.อ.ชม สุคันธรัต

พระราชสุทธินิพนธ์

๑๙ เม.ย. ๓๖

P7010

อาตมารู้จักกับ พ.อ.ชม สุคันธรัต ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ ตอนนั้นมียศเป็นพันโท เป็นผู้บังคับกองพันทหารปืนใหญ่ จ.ลพบุรี นั่งสมาธิเก่งตั้งแต่ยังหนุ่มกับอาจารย์ที่อยู่ในป่า อาตมาเคยแลกเปลี่ยนความรู้กับท่านในสมัยนั้น

เดี๋ยวนี้ พ.อ.ชม สุคันธรัต อายุ ๗๐ ปีแล้ว มีบ้านอยู่กรุงเทพมหานคร ได้มาที่วัดอัมพวัน พอมีโอกาสท่านได้ถามข้อข้องใจและแลกเปลี่ยนความรู้กัน

พ.อ. ชม

เรื่องการเข้าทรงนี้ มันเป็นอีกตัวหนึ่งต่างหาก ปรากฏเป็นเสียงได้ อย่างสมเด็จพระโต (สมเด็จพระพุทธเจ้าโต พรหมรังสี) อย่างน้อยได้มานั่ง เรื่องอะไรจึงจะมาเข้าทรง และทำไมวิญญานสมเด็จพระโตองค์เดียว จึงเข้าทรงได้ ๑๐ กว่าแห่งพร้อม ๆ กัน แสดงว่าโกหกแล้ว ไม่มีใครแก้ปัญหาก็ได้ พออาจารย์ในดงอธิบายเพียงจะรู้

ท่านอธิบายว่า จิตที่ไม่อยากตาย ยังมีตัวอยู่ เขาเรียกวิญญานประจำร่างหรือแม่ชื่อ จิตแท้ก็อีกอันหนึ่ง จิตแท้มันไปเกิดทันทีก็จำชาติไม่ได้ แต่ถ้าไปเกิดเป็นเทวดาก็จำชาติได้ ลงมาช่วยมนุษย์ได้

เหมือนอย่างสุวรรณสาม แม่ไปอยู่ชั้นดุสิต จำได้ว่า เอ๊ะ! ลูกนี่ ลูกกำลังถูกศรพิษจึงลงมาช่วย

คนที่กำลังจะตายท่านว่าจะแยกเป็นสอง วิญญานแท้ไปเกิดแล้ว มันระลึกชาติได้ แต่วิญญานที่ไม่อยากตายเรียกว่า สัมภเวสี แปลว่าวิญญานประจำร่าง และวิญญานประจำร่างก็เป็นกายทิพย์เหมือนกัน

เราจะรู้ว่ายืนยันกันอย่างไร ก็ดูว่ารัชเซียเกิดตายรูปได้ ทีแรกเราตายรูปคนตายไม่เป็นกายทิพย์ ตัวเท่าเก่าเป็นแก้วใส มันตรงกับคนที่ตายแล้ว ไปเห็นนรกสวรรค์ตัวเป็นแก้วใสไปเหมือนกัน

ตกลงกลายเป็นว่าตัวเรานี้มีกายหยาบกับภายใน ภายในเป็นตัวไม่อยากตาย จิตตัวไม่
อยากตาย จะกระเด็นออกไป นึกว่าตัวไม่ตาย

ถ้าอายุ ๔๐ ปี ก็นึกว่าตัวอายุ ๔๐ ปี นึกว่าตัวไม่ตาย เมื่อมันเป็นกายทิพย์อยู่เป็นหมื่นปี
แสนปีได้ เพราะมันไม่กินอาหาร เหมือนเทวดา เทวดาชั้นที่ ๒ (ยามา) อยู่ตั้งเก้าล้านปี เพราะ
เป็นกายทิพย์

เวลาอาจารย์ท่านเดินทางไปในดง ไปพบพวกนี้ ท่านบอกว่า เอ๊ะ! พวกนี้ ๕๐๐ ปียังไม่
ตายเลย

ท่านว่าวิญญาณประจำร่างนี้ ถ้าเป็นเด็กเขาเรียกว่าแม่ชื้อ จึงเข้าทรงได้

ที่นี้เราก็นึกได้ว่า อ้อ! สมเด็จโตท่านคงแตกออกมาเป็นวิญญาณไม่อยากตาย ตั้งแต่ก่อน
ท่านสำเร็จตัวนี้ได้อยู่ได้ มันก็มาเข้าทรงได้ มันจึงมีเข้าทรง มีผีเข้า แต่เราไม่รู้มาจากไหน

อาจารย์ในดงบอก นี่แปลผิดแน่ แปลคำว่าสัมภเวสีว่า วิญญาณแสวงหาที่เกิด ไม่
เกี่ยวกับบอริกรรม ที่จริงวิญญาณประจำร่างแตกออกเป็นสอง ดูได้จากฝรั่งถ่ายรูปคนผี

หลักสูตรที่อาจารย์ในดงสอน พอจบปีที่ ๖ ท่านจะให้โดดเหว โดดเหวจนสลบ ๔ วัน ท่าน
จะให้รู้ว่าตายเป็นอย่างไรร

กายหยาบอยู่ที่นี้ จิตเท่านั้นจะไปไหนได้ จิตประจำร่างมันจะไปกับกายทิพย์ จำญาติพี่น้อง
น้องได้

ท่านบอกว่าออกไปเดี่ยวเดียวไปขึ้นเครื่องบิน ชื้อตัวเขาก็ไม่ขาย ไม่ได้ยินเราพูด แต่ไป
เจอคนตายพูดกันได้ คู่ยกกันจ้อเลย

แต่เจอคนเป็นพูดไม่ได้ เขาไม่ได้ยิน ขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ก็นั่งไป ไม่มีตัวก็ขึ้นไปนั่ง ไม่มีใคร
เห็น แอร์โฮสเตสผู้หญิงขึ้นมาหนึ่งทับอีก ท่านบอก โอ๊ย! ต้องลุกออกมา

ที่สลบ ๔ วันไปเที่ยว เจอคนตายก็คุยกันได้ เจอญาติพี่น้องพูดกับเขา เขาก็ไม่ได้ยิน
ท่านให้เห็นว่าตายเป็นอย่างไรร จะได้ไม่กลัวตาย

ตายแล้วตัววิญญาณแท้ไปเกิด ตัววิญญาณประจำร่างอยู่เป็นหมื่นปี แสนปี มันไม่ตาย
ท่านว่ามันสบาย มันไม่ไปเกิด นึกว่าตัวไม่ตาย

หลวงพ่อบอกท่านสอนว่า วิญญาณนี้ ถ้าเผื่อ ได้สมาธิสูง จะทำได้ ๓ อย่างคือ

๑. ทำกายหยาบได้เหมือนคน
๒. ทำกลิ่นต่าง ๆ ได้

๓. ทำเสียงต่าง ๆ ได้

เราพูดกับเขาก็ได้ ถามก็ได้ พบกันในดวง พูดกันสองสามคำห้าหกประโยคแล้วก็ไป คล้าย ๆ คนละโลกจะไม่พูดกับเรานาน กายหยาบจะหายไป

เรารู้ว่า อ้อ! วิญญาณที่วัดหลวง เขาทำได้ครบ ๓ อย่าง ทำเสียงพูดได้ ทำให้เห็นกายหยาบได้ ลงในน้ำเขาจับบีบเราได้ เราจับอะไรเขาได้

วิญญาณประจำร่างที่เป็นพระยอมตายดีกว่าเสียศีล เพราะว่าขณะที่ตัวเป็นสมาธิอยู่ไปเกิดเป็นอะไรก็ได้ แต่วิญญาณประจำร่างที่นึกว่าตัวยังไม่ตาย อยู่เป็นแสนปี ล้านปี เขากลับบาป บาปต้องรับอยู่นาน

ที่อยู่รับแค่ร้อยปีก็หมดแล้ว แต่วิญญาณประจำร่างรับอีกแสนปี ล้านปี ตายเสียดีกว่าตายเป็นกายทิพย์เสียดีกว่า

คนไม่รู้อย่างนี้ถึงไม่กลัวบาป ถ้าเรารู้ว่าร่างนี้รับอีก ๑๐๐ ปีก็หมด แล้วมันอยู่ในวิญญาณประจำร่างเป็นแสนปี ล้านปี ก็ต้องไปรับกรรมอีกนมนาน ไม่เอาแล้วการทำบาป

ถ้ามองเห็นจุดนี้แล้ว จะเห็นชัด แต่ไม่มีพระสอน มีแต่หลวงตา (อาจารย์ในดวง) เท่านั้นที่สอน มีแต่สอนในหนังสือ มันจะต้องไปเสวยกรรมในวิญญาณประจำร่าง กายทิพย์และจำได้นะ

ถ้าบุญตัวไม่พอ สมาธิไม่พอ เราพูดทำเสียงไม่ได้ ก็ทำให้ได้กลิ่น หรือก็อก ๆ แก๊ก ๆ ไปอย่างนี้วิญญาณทั่วไป

ถ้าวิญญาณมีสมาธิจริง ๆ มันทำได้ครบเลย ทำกายหยาบก็ได้ ถ้าเดินป่ามาก ๆ จะเห็นพวกนี้มาแสดงตัวได้ หลวงพ่อถึงว่าปฏิบัติที่แตกต่างกับปริยัติเยอะเลย

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

ต่างกัน มีตัวอย่างที่วัดนี้

รายที่ ๑

นายวิโรจน์ ปัญจบุรี

นักศึกษาจากวิทยาลัยครูเชียงใหม่ เคยมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันนี้ เมื่อสำเร็จการศึกษาได้ทำงานแล้ว อาจารย์สมเดช มุงเมือง ได้ชวนมาปฏิบัติธรรมที่วัดนี้อีก พร้อมกับพาคณะนักศึกษาจากวิทยาลัยครูเชียงใหม่มาด้วย นายวิโรจน์เกิดถูกรถชนตายก่อนที่จะถึงวันเดินทาง ได้มารายงานตัวที่หอประชุมภาวนาภคินีที่พา ที่อาตมาลงกฎแห่งกรรมไปแล้ว มีคนเห็นกันหลายคน

เขาตั้งใจมาปฏิบัติธรรมที่นี่ แสดงเป็นกายหยาบได้ พุดได้ แต่มีข้อแตกต่างจากคนธรรมดาอยู่ ๒ ข้อ คือ ตาไม่กระพริบ และเวลาเดิน เท้าไม่ถึงพื้น เดินตัวแข็งออกไป จะไม่เชื่อได้อย่างไร พระบวชใหม่ ปริณญาตรี ปริณญาโท ต้องยอมรับเพราะเห็นกับหูรู้กับตา ถ้าไม่เห็นจะไม่เชื่อเลย

รายชื่อที่ ๒

พ.อ.วิโรจน์ ทสยันไชย

อดีตสอนศาสนาจารย์ กองทัพภาคที่สอง นครราชสีมา เป็นมะเร็งที่คอ น้ำเหลืองไหล ฝ่ามา ๒ หนแล้ว หมอบอกว่าจะตายภายใน ๑ เดือน แต่ภรรยาแข็งแรง

พ.ศ. ๒๕๒๕ กองกำลังพลกองทัพภาคที่๒ได้จัดอบรมทหารรุ่นแรก โดยส่งอนุศาสนาจารย์มาก่อน พ.อ.วิโรจน์ได้เข้าอบรมด้วย และขอตายที่วัดอัมพวัน แต่โชคดีที่เจ้ากรรมนายเวรอโหสิกรรมจึงหายจากโรคมะเร็ง ได้ลงกฎแห่งกรรมไปแล้วเช่นเดียวกัน

เมื่อหายแล้ว อาตมาก็ขอให้ พ.อ.วิโรจน์ ปฏิญาณตนต่อหน้าอาตมา บอกว่าให้จัดไว้ ภรรยาของ พ.อ.วิโรจน์จะตายก่อน ทั้ง ๆ ที่แข็งแรงดี แต่จะล้มในห้องน้ำตาย อาตมาเคยไปเยี่ยมที่บ้าน ก็เห็นหนอ ศีรษะหายไปครึ่งหนึ่ง รับรองตาก่อนสามี่แน่ หลังจากนั้น พ.อ.วิโรจน์จะมีภรรยาใหม่ไม่ได้ ถ้ามีต้องตายแน่

พ.อ. วิโรจน์ก็ปฏิญาณตนว่า “ครับ ผมจะไม่มีครับ ลูกก็โตหมดแล้ว อีกไม่กี่ปีผมก็ปลดเกษียณแล้ว” อาตมาก็อนุโมทนา ยถาสัพพีให้ไป

ต่อจากนั้น พ.อ.วิโรจน์ได้ไปซื้อที่สร้างวัดมงคลนิมิต ที่จังหวัดนครสวรรค์ บรรจุพระบรมธาตุ เมื่อก่อนก็เคยสร้างวัดที่ อ.ปักธงชัย จ.นครราชสีมา อาตมาก็ช่วยจนสำเร็จตามเป้าหมายทุกประการ

ต่อมา พ.ศ. ๒๕๓๓ พ.อ.วิโรจน์ ไปมีภรรยาใหม่ ก็เป็นไปตามดั่งที่อาตมาเคยกล่าวไว้

วันที่ ๒๔ ธ.ค. ๓๔ ล้มฟุบไปหัวใจวาย แล้วไปอยู่โรงพยาบาล ไม่พูดเลย พอวันที่ ๒๗ ธ.ค. ๓๔ เวลา ๕.๑๔ น. ก็ตาย

วันที่ ๒๒ ธ.ค. ๓๔ บ่นว่าอยากไปวัดมงคลนิมิต จ.นครสวรรค์ อยากไปไหว้พระบรมธาตุที่สร้างไว้พุดได้ ๒ วัน ก็ล้มไปเลย จิตใจก็ประหวัดถึงวัดมงคลนิมิต

วันที่ ๒๗ ธ.ค. ๓๔ เวลา ๕.๑๔ น. พ.อ.วิโรจน์ตายที่โรงพยาบาล เวลา ๗.๓๐ น. มาปรากฏตัวที่วัดอัมพวัน มาหาอาตมา อาตมาก็จะรีบไปฉันท

อาตมาได้บอกให้จำเริญ (เป็นผู้ที่ช่วยต้อนรับแขก) ต้มข้าวต้มปลามาเลี้ยง อาตมาก็ไม่ทราบว่าจะตาย ใส่เสื้อลายดอกสีน้ำตาล คาดผ้าขาวม้า

เมื่อทานข้าวต้มเสร็จแล้วก็มากราบอาตมา บอกว่า “หลวงพ่อกับ ผมหิวจึงเลยรับประทานเสียจนหมดหม้อหุ ขอนุโมทนา ผมหิวมาหลายวันแล้ว แม่จำเริญเขาทำอร่อยจริง ๆ หลวงพ่อกับ”

แล้วก็บอกว่า “หลวงพ่อกับ ผมจะไปวัดมงคลนิมิต จ.นครสวรรค์” อาตมายังทำบุญไปด้วย ๕๐๐ บาท ใหว่พระบรมธาตุ

แล้วเขาก็บอกว่า เอาละ ผมจะรีบไป แต่หลวงพ่อกับ ผมขอสมเด็จขึ้นปักของหลวงพ่อโต วัดระฆัง ๒ องค์ครับ องค์หนึ่งผมจะเอาไว้ใช้ อีกองค์ผมจะเอไปให้แฟน

พอบอกให้แฟน อาตมาตกใจแล้วถามว่า “มีแฟนแล้วหรือนี่ มีภรรยาหรือเปล่า” ผีนั่งไม่พูด

ไหน ๆ ขอจะให้ อาตมาก็ให้สมเด็จขึ้นปักไป ๒ องค์ พอได้รับเขาก็ใส่กระเป๋าพร้อมกับเงิน ๕๐๐ บาท ขอกราบนมัสการลาเดินออกหลังหอบประชุม มีเสียงรถแล่นปัดออกไป เขามาคนเดียว

อาตมาก็ไม่ได้สนใจไปดู เพราะจะรีบเดินทางไปวัดพระนอนจักรสีห์ต่อไป เรื่องก็หายไปถึงเดือนมกราคม ๒๕๓๕

มีอนุศาสนาจารย์ พ.อ.ชัยนาท ญาติฉิมพลี ได้มาที่นี่ อาตมาก็ถามว่าพบ พ.อ.วิโรจน์บ้างไหม เมื่อเร็ว ๆ นี้มาที่นี่

เขาก็บอกว่า หลวงพ่อกับ เขาตายแล้ว ตายเมื่อวันที่ ๒๗ ธ.ค. ๓๔ ผมยังไปงานศพมาเลย เมื่อวันที่ ๘ เม.ย. ๓๖ ลูกสาวลูกชายมาที่นี่ มานิมนต์ไปงานพระราชทานเพลิงศพ อาตมาไปไม่ได้เลยให้ไตรไป ๒ ไตร และช่วยเงินอีก ๓,๐๐๐ บาท ฝากไปทำศพด้วย

ลูกสาวเขาบอกว่า “คุณพ่อบ่นหิวแล้วก็ล้มไป” ก็เลยหิวมาวัดอัมพวัน อาตมานึกอยากได้กระติบไว้ใส่ข้าวเหนียว จะได้ใช้เลี้ยงพี่น้องชาวขอนแก่น ลูกสาว พ.อ.วิโรจน์ นำมาถวายเยอะเลย

ขอเจริญพรว่ากรรมฐานสามารถรู้เหตุการณ์และโรคภัยไข้เจ็บได้ ใครเป็นโรคอะไร ใจเข้มแข็ง ตายให้ตาย หายทุกราย

พ.อ. ชม

คนไม่รู้จักสัมภเวสีนี้เอง ถึงไม่กลับบาปกัน ถ้ารู้สัมภเวสีแล้ว จะไม่อยากทำบาปเลย

พระราชสุทธีญาณมงคล

แต่การที่พระเขียนไว้ในหนังสือต่างกันเยอะเลย พวกมาแปลทีหลังไม่ตรง จึงได้ค้านกันมา ถ้าปฏิบัติจะรู้เหมือนกันนะท่านนะ จะไม่มีค้านกัน มันเห็นของจริง แล้วไม่ค้านเลย

พ.อ.ชม

หลวงพ่อดำ ท่านให้เห็นของจริงนี้ เข้าลองตายดูซิ โดดเหวดู

พระราชสุทธีญาณมงคล

โยม พ.อ.ชม อาตมาได้ความรู้จากองค์นี้มาก และที่อาตมาไปค้างบ้านท่านที่กรุงเทพฯ หลวงพ่อดำบอกให้ไป ไปค้างสองคืนจำได้ไหม ที่บ้านเตาปูนนะ ท่านบอกให้ไป แต่อาตมาไม่ได้บอกท่านเอง มันออกมาอย่างนี้

พ.อ.ชม

หลวงพ่อดำเคยมาช่วยผมรักษาที่บ้าน ภรรยาผมป่วยหนัก จะแยมีแพทย์มีหมอมามาจากอเมริกา

พระราชสุทธีญาณมงคล

นี่ถึงท่านอยู่ ๔-๕ วัน อยากจะพบท่านเหลือเกิน มาคุยกันเรื่องนี้

พ.อ.ชม

ผมก็จะมาถามท่านถึงเรื่องนี้

พระราชสุทธีญาณมงคล

ตรงกันเลยเห็นไหม

พ.อ.ชม

ตรงกันครับ

พระราชสุทธีญาณมงคล

เราอยากได้อะไร เตี่ยวท่านจะบอก บอกใครเขาก็ไม่เชื่อ ท่านบอกอย่าเอาอย่างนี้ซิ ใช้ไม่ได้ต้องเป็นอย่างนี้ ๆ แล้วก็จริงเลย จะออกมาในรูปแบบนี้ ชัดเจนแล้ว

พ.อ.ชม

ถ้าเป็นลูกศิษย์ในดวง ท่านคุมแจ ทุกวิญญานเลย เช่น อาจารย์ประทุม ที่อยู่ที่ยุโรป ชัด ส้วมได้ และเดินได้

พระราชสุทธินิยามมงคล

นี่เรื่องจริง สัมภเวสีนี้ดีกว่าเป็นกายทิพย์ เป็นวิญญานประจำร่างเลย ของสมเด็จพระโตยัง
ลอยอยู่เป็นวิญญานประจำร่าง ถ้าใครจนได้เข้าเลย ไปเทศน์ที่จังหวัดนนทบุรี เทศน์เรื่องสิบสอง
นักษัตร ท่านยังเทศน์ได้ แต่จิตที่เป็นกระแสนิ่งลอยอยู่

พ.อ.ชม

มีคนสอบถามว่า สมเด็จพระโตองค์เดียวทำไมเข้าทรงได้ตั้ง ๑๐ กว่าแห่งพร้อม ๆ กัน เข้า
พร้อมได้ไงก็ไม่รู้ ี่ มันเป็นนามธรรม มันเป็นอัน ๆ ไต้ไง

พระราชสุทธินิยามมงคล

มันแยกออกไป

พ.อ.ชม

มันเป็นนามธรรม อย่างบุญเหี้ย แม่เมตตาแล้ว ก็หมดนะซี มันเป็นนามธรรม ไม่มีเป็นอัน
มันก็ไม่หมด ยิ่งแผ่ไปยิ่งดี

เหมือนกับวิญญาน มันเป็นนามธรรม เรื่องอะไรจะไปนับเป็นตัว ๆ นับเป็นอัน ๆ เป็น
๑๐ อันอย่างไรได้ ไปนับมันก็ผิดนะซี นั่นแหละวิญญานประจำร่าง มันไปเข้าทรง ๑๐ แห่งพร้อม
กัน จะเป็นอะไรไปเล่า

หลวงพ่อดำท่านพูดว่า “บุญมันไม่มีตัว มันนับไม่ได้ เรื่องอะไรจะไปนับ” ก็เลยหาย
สงสัย

เมื่อก่อนผมก็ไม่ค่อยนั่งสมาธิมันก็เซื่องง นั่งไปก็เกิดความเข้าใจว่า บุญนับเป็นตัวได้ไหม
ก็เข้าใจทันที

พระราชสุทธินิยามมงคล

มันเกิดความเข้าใจทันที เข้าใจเป็นปัจจุัตถันนะ

พ.อ.ชม

มันก็แปลกดี ถ้านั่งสมาธิภายในปัญญาค่อย ๆ ดีขึ้นเรื่อย ๆ ถ้ามีอาจารย์เก่ง ๆ สอน เรา
ก็เดินทางลัดได้ คล้าย ๆ มันรู้ มันชัดตรงกับเราได้หายสงสัย คล้าย ๆ มีเครื่องทดสอบ มีของ
จริง แต่เชื่อกว่าเป็นหลวงพ่อก็คือเดียวกันก็พอใจแล้ว สงสัยมานานแล้ว

พระราชสุทธินิยามมงคล

แน่นอน อาตมาจะเล่าให้ท่านฟังหลายเที่ยวแล้ว มันเล่าไม่ได้ คนมันเยอะ วันนี้ต้องตัด
แขก เล่าให้ฟังเลย เพราะอยากจะเล่ามานานแล้ว มันไม่เหมาะโอกาส

วันนั้นไปพบกันที่ลพบุรี ที่บ้านงานก็เล่าไม่ได้ คนอื่นไม่รู้เรื่อง เขาก็หาว่าเราเป็นอะไรกัน
ทำไมเป็นอย่างนี้

อาตมาได้ผลนำมาสอนก็เพราะได้หลวงพ่อบ้านี่เอง ไม่เคยเล่าให้ใครฟังเลย เล่าแล้ว
เขาจะเชื่อเราหรือ เขาไม่เชื่อหรอก

พ.อ.ชม

แต่ถ้าเขารู้วิญญาณประจำร่างนี้ มันจะกลัวบาปเยอะ

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

เป็นกฎแห่งกรรมไงล่ะ มันออกมาชัดเจน เห็นไหมนี่

พ.อ.ชม

ไปแปล “สัมภเวสี” ไม่ถูก แปลว่า วิญญาณหาที่เกิด วิญญาณพเนจร เลยเลอะเทอะไป
เลย

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

ใช่ ใช่ เลยแปลความนั้นผิดเพี้ยนไปเลย

พ.อ.ชม

ก็เลยเข้าใจผิด ผิดแล้วไปเถียงกัน ตายแล้วเกิดใหม่?

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

ถ้าปฏิบัติแล้วจะเห็นได้ชัด

พ.อ.ชม

มันก็แปลกดี มันรู้จักบาป ก็เลยหายสงสัย ได้ประโยชน์ที่แท้จริง

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

ใครสงสัยมาถามอาตมานี้ มีคนไทยอยู่คนหนึ่ง เป็นไทยแท้ซื่อสัตย์ เขาตาเล็งช่วยเป็นคน
จีนพูดไทยไม่ได้เลย ผูกคอตาย ไปเข้ายายเภา

ตอนนั้นอาตมาบวชใหม่ ๆ ไม่เข้าใจเรื่องไล่ผีหรือ แต่เขาตามมาทูลองไปดู

ไปถึงบ๊วยยายเภาพูดภาษาจีนกลาง อาตมาต้องให้ไปตามตาแป๊ะเล่งเจีย มาส่งภาษาจีน
กลาง ถึงได้ความว่า วันนี้องานโกนวันพระเขาหยุดงานจึงมาได้

อาตมาถามว่า “ลื้ออยู่ที่ไหนล่ะ”

เขายกมือช่วยเชยเถ้า ซ้อมด เป็นเจ้าอวาสวัตกลางพรหมนคร อยู่เหนือตลาดปากบางนี่เอง ผูกคอตายที่หลังตลาด

อาตมาก็ไม่รู้จัก เพราะเป็นเวลานาน ๕๐-๖๐ ปีแล้ว ไปถามคนเก่าว่าจริงไหม เขาก็บอกว่าจริง

หลวงตามดเป็นสมภาร จะสร้างโบสถ์ ได้เงิน ๓๐ ซึ่งก็เก็บไว้ มรรคทายกวัดบอกว่า พระเก็บเงินไม่ได้ ให้มาฝากไว้ ก็ให้ญาติโยมไป ถึงเวลาสร้างไม่นำมาให้ โกงท่าน ท่านเลยผูกคอตาย ไม่เคยนั่งกรรมฐานเป็นพระหลวงตาเลยมาอยู่กับตาแจ็กเล่งฮ่วย ชุดดินทุกวัน

อาตมาถามว่า “อยู่ตรงไหน”

เขายกมือ “เอ๊ะ! อ้าวเจอลื้อทุกวันนะ ลื้อเดินผ่านอ้วทุกวัน อ้วทักลื้อ ลื้อไม่พูดกับอ้ว”

อาตมาถามว่า “ลื้อกินข้าวที่ไหน”

เขายกมือ “กินที่ของขยะ”

และถามเขาว่า “มาทำไม”

เขายกมือ “วันโกน วันพระ เขาให้หยุด ไม่ต้องทำงาน อ้วมานี้ ต้องการให้ลื้อไปสั่งอาเจ็เจีย ยกมือ ที่อ้วผูกคอตายไม่ใช่เสียใจอะไร อ้วตักน้ำให้ทำขนมขาย แล้วไม่ให้สตางค์อ้วกินยาฝิ่น อ้วเสียใจ เลยผูกคอตาย ลื้อไปบอกอาเจ็เจีย หลานสาวอ้วด้วย ไม่ต้องทำบุญเพราะไม่ได้รับ

พ.อ.ชม

มันไม่อยู่ในฐานะที่จะรับได้

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

เลยนรกสวรรค์อยู่ในภพนี้ เรามองไม่เห็นเอง

พ.อ.ชม

เป็นกายทิพย์

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

ตาเล่งฮ่วยบอกว่าทำงานอยู่สองคนกับช่วยเชยเถ้าซ้อมด วันโกนวันพระเขาหยุดไม่ต้องทำงาน ต้องชุดดินอยู่ทุกวัน ถ้าไม่ชุดเขาจะตี ผูกคอตาย ห้าหกสิบปีแล้ว ยังไม่เกิดเลย

พ.อ.ชม

นี่แหละวิญญานประจำร่างรับกรรม

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

อาตมาก็ถามว่า “ลือทานข้าวที่ไหน หลวงตามดไปฉันข้าวที่ไหน”

ตาเล่งช่วยตอบว่า “ไม่ได้ฉันที่ไหนหรอก กินกับอ๊ว อ๊วก็ไปเลือกกองขยะให้มันกิน กินหนอนบ้าง กินอะไรบ้าง” อาตมาเชื่อหมื่นเปอร์เซ็นต์ เพราะอะไร พอตาเล่งช่วยออกจากยายเกา ยายเกาเป็นคนไทย เจียะปั้ง แยกยังไม่รู้เลย ภาษาจีนก็ไม่รู้ แล้วทำไมพูดจีนกลางได้

ตาแป๊ะเล่งเจีย เป็นเจ๊กนอกมาเป็นล่ามให้ แกบอกว่ “อ๊วเชื่อแน่ เมียอ๊วเป็นคนไทย อาม้าอ๊วมาเข้าเมียอ๊ว เมียอ๊วพูดเจ๊กไม่เป็นหรอก มันพูดเจ๊กกับอ๊วได้ด้วยแล้วจะว่าไม่จริงยังงัย บอกได้เลยว่าอะไรอยู่ที่ไหน และอยู่เมืองจีนทำไมมาเมืองไทยได้ แป็บเดียวมาถึงแล้ว”

เมื่อก่อนอาตมาก็ไม่เชื่อ มาเห็นเข้าก็ต้องเชื่อ ยายเกาเป็นไทยแท้ ภาษาแต่จิวก็ไม่รู้ ภาษาจีนกลางก็ไม่รู้ แต่พูดภาษาจีนกลางได้เลย

พ.อ. ชม

ผมได้บทเรียนจากหลวงพ่พุทททาส ผมไปกราบท่าน โดยมากผมจะอยู่บนยอดเขา บนนั้นมีกุฏิ ๓-๔ หลังให้พระขึ้นไป

ผมเห็นพระอยู่กุฏิใกล้กันก็เดินไปถามว่า “หลวงพ่อนั่งสมาธิวันละกี่หนครับ”

ท่านบอกว่า “อ้อ! อาตมาไม่ต้องนั่งหรอก กำหนดรู้เฉย ๆ อาตมาไม่นั่งสมาธิ” พอครบ ๗ วันก็ลงมา ลงมาถามหลวงพ่พุทททาสว่า

“พระเดชพระคุณมีวิธีสอนใหม่หรือครับ ผมถามพระข้างบน ท่านบอกว่าไม่ต้องนั่งสมาธิ”

หลวงพ่พุทททาสก็ตอบว่า อาตมาเราะทำที่ฝึกให้ทุกคนเขามาฝึก ใครจะฝึกวิธีไหนก็ฝึกไป มันดีกว่าคนไม่ฝึก” ท่านว่าอย่างนั้น

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

จริง ๆ

พ.อ. ชม

วิธีฝึกนี้ ท่านเอาอันเดียว บางทีมันไม่ตรงกับจริต มันก็ไม่ขึ้น หลวงพ่อนี้เมื่อก่อนพุทโธ เปลี่ยนเป็นพองหนอ ยุบหนอ ก็แล้วแต่จริตคน

คนนี่มันต่างจิต เหมือนอย่างกับหลวงพ่พุทททาสว่า ชอบวิธีไหน มันฝึกได้ก็ช่างมัน ดีกว่าคนไม่ฝึก

คนฝึกพุทธโฆ ลูกศิษย์ผมคนหนึ่ง ไปฝึกแบบลูกแก้ว แบบวัดปากน้ำ แล้วกลับไปดี แล้วแต่จะถูกกับจริต

ที่จริงขึ้นกับบุญเก่าที่สะสมมาตั้งหลายชาติ ถนัดทางไหนก็ไปทางนั้น

เอาตามแบบหลวงพ่อกุศุทธาสกัถินะ ท่านว่า คุณถนัดทางไหนก็ไปทางนั้น แต่ธรรมะ
ส่วนกลาง ก็สอนเป็นส่วนกลาง แต่ท่านจะเทศน์ธรรมะส่วนกลาง จะสอนธรรมะส่วนกลาง

การที่จะละกิเลส ละอะไรก็เหมือนกันหมด ถนัดวิธีไหนก็ฝึกไป แต่ท่านจะเทศน์ธรรมะ
ส่วนกลาง จะสอนธรรมะส่วนกลาง

ที่ท่านเขียนหนังสือได้แตกฉาน บางคนก็ไปดีท่าน บางที่ท่านเขียนสูงเกินไป ก็แล้วแต่
ระดับของคน พออ่านไปถูกก็ว่าไม่เชื่อ

ที่จริงท่านได้ ฌาน ผมอยากให้คนอื่นรู้บ้างว่าท่านได้ฌานจริงหรือเปล่า พอเวลาฉันบน
ศาลาให้พรเสร็จ ผมก็ถามว่า “พระเดชพระคุณครับ พระเดชพระคุณได้ฌานแล้วทำไมไม่เดิน
ฌาน”

ท่านไม่กล้าตอบหรอก เพราะถ้าตอบได้ว่าฌานเป็นอวดแล้ว ถ้าว่าไม่ได้ก็โกหกอีก ท่าน
จะไม่ตอบ ท่านก็คิด คิดอยู่ ๓-๔ นาที คนก็จ้องฟังท่าน

ท่านก็ตอบออกมาว่า “มันเป็นส่วนเกิน” คือไม่ต้องเดินฌานก็ไปวิปัสสนาได้ ท่านว่าเป็น
ส่วนเกิน เราก็ไม่ถามต่อ

ท่านเขียนหนังสือ ท่านไม่ได้เขียนโกหกเลอะเทอะนะ คือมันสูงเกินไป บางคนอ่านไม่
เข้าใจ ท่านชอบพูดสูง ที่จริงท่านได้ฌาน ท่านก็ได้จริง ญาณพิเศษท่านเยอะแยะ จะไปว่าท่าน
ยังไฉ

พระราชสุทธิญาณมงคล

ไม่อย่างนั้นท่านจะเขียนหนังสือได้หรือ เขียนดีด้วย มันออกมาเอง

พ.อ.ชม

เขียนเต็มห้องสมุดเลย ถ้าพูดถึงคนเขียนหนังสือมาก ๆ ก็มีมหาปุ๋ย ก็ยังเป็นรองท่านกว่า
ครึ่ง ท่านยังเขียนมากกว่า

คนสมัยใหม่นี้ไม่มีใครรู้ แต่คนเก่งจริง ๆ ไม่เขียนเสียอีก บางที่เราต้องไปแคะถาม
ไม่อย่างนั้นคนเข้าใจผิด แปลผิดयेอะนี่ เพราะว่าไปเติมของพระพุทธเจ้ากับไปตัดออก

อย่างสมมติว่า “วิปัสสนาเป็นเหตุให้ถึงนิพพาน

ไปต่อบอกว่า “วิปัสสนาเท่านั้นเป็นเหตุให้ถึงนิพพาน” ก็ผิดไปแล้ว เพราะกายคตาสติก็ไปถึงนิพพานได้นี่

พระพุทธเจ้าถึงไม่ได้แยก สมณะและวิปัสสนาควบคู่กัน ดูขั้นต้น วิปัสสนามหาสติปัฏฐานสี่เริ่มต้นที่อานาปานั้นแหละ

พระราชสุทฎิฎาณมมงคล

พุทโร พองยุบ อันเดียวกัน ก็อานาปานั้นแหละ หายใจเข้าออก อันเดียวกัน มันไม่เข้าใจ

พ.อ. ชม

แต่ที่นี้ พองหนอ ยุบหนอ กับพุทโรนี่ มันใช้ของในกาย เราไปเอาลูกแก้วหรือเอาอย่างอื่น มันไกลต่อการที่จะเห็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา พองหนอ ยุบหนอ ก็อยู่ในกายนี้แหละ

ฉะนั้น เวลาหลวงพ่อกำหนดอธิบาย ก็พิจารณากายอยู่ที่นี้ อย่าไปเอากายนอก แล้วไปแปลผิด เมื่อคือนอกวิทฤษฎีก็ยังไม่เทศน์ผิดอยู่ เทศน์ผิดว่าอย่างไร

ท่านว่า สหิตาวา กายนอก เขาอธิบายมาแล้ว เห็นซากศพเป็นกายนอก เห็นแล้วน้อมมาถึงกายตัวเอง แม้ถึงจะมากดูว่า กายข้างในของเราเป็นอย่างไร กายข้างนอกเป็นอย่างไร

กายนอก สหิตาวา กายนอกของเราเนี่ย ผิวหนัง เกสา โลมา นขา ไปแปลว่า กายนอก คือ กายที่อยู่นอกจากตัวเรา มันผิด

เขาพูดตั้งแต่ซากศพมาก่อนจนน้อมเข้ามาใส่ตัวแล้ว ยังจะไปเอาตรงนี้อีก

เห็นกายในกาย เขาก็พูดอีก อิมัสมิง กาย ในกายนี้ จะไปเอากายอื่นมาได้ที่ไหน เรื่องอะไรจะไปเอากายข้างนอก ไปเอาข้างนอกบ้าง ข้างในบ้างก็ยุ่งตายซี

พระราชสุทฎิฎาณมมงคล

อิมัสมิงกาย เกสา โลมา กายในกาย

พ.อ. ชม

สหิตาวา กายข้างนอกก็ไปเอาข้างนอก มันก็ผิด ง่าย ๆ อย่างนี้ก็สอนผิด แล้วออกวิทฤษฎีไปผิด ๆ

และที่นี้ พวกฝึกสมาธิ ไปฝึกแบบนกแก้ว เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ไปดูนกแก้วชีนกแก้วมันก็ว่าได้ มันไม่รู้ว่า เกสาคืออะไร

ผมเนี่ยอายุตั้ง ๗๐ กว่านะ ผมถึงจะรู้ว่า มันเป็นซากศพ มันเป็นอย่างไรรู้ พิจารณายังไง หลวงพ่อกำหนดพิจารณาอย่างไร เกสา พิจารณาอย่างไร

เราไปพิจารณาตามพระเทศน์ที่อยู่ก็อยู่ในเลือด สีมันก็ไม่งามกลืนมันก็เหม็น ผมว่าสอนไปเกือบตาย ก็ไม่เห็นจะเข้าใจว่ามันน่าเกลียด ไปเดินอยู่บนเขา อายุตั้ง ๗๐ กว่าแล้ว ก็คิดว่ามันทำไมถึงน่าเกลียด เป็นอสุภะไม่งาม

เพราะฉะนั้น เราจะเห็นว่า เขาสอนแต่ห้านี้แหละ เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ เอาแต่อันเดียวมันก็สว่างไสวถ้าคนเห็น

อย่างผมนี่ รากผมเป็นตัวเป็น พอเขาแปล **ชีวิตรูป** คือ **รูปที่มีชีวิต** เขาก็ชีวิตรูป ชีวิตรูปอยู่นั้นแหละ ความจริงมันก็ตัวเซลล์เรานี้แหละ ตัวชีวิตคือตัวเซลล์

แทนที่เราจะว่า**ชีวิตรูป**เป็นบาลี เราก็บอก**ตัวชีวิต** มันเกิดในกระดูก มันอัดกันแน่นก็เป็นกระดูกตัวชีวิตตัวนี้เดี๋ยวต้องใช้กล้องส่องจึงจะเห็น

ยุบตัวใหญ่ ๗ วันตาย ตัวชีวิตนี้ครึ่งวันตาย ชาวฝรั่งคิดว่าว่ามีตั้งห้าหมื่นล้านตัว เพราะฉะนั้นตายไปเกิดไป ไม่ใช่ชีวิตตัวเดียว เล็ก ๆ โตขึ้น ๆ ไม่ใช่อย่างนั้น

มันแยกออกเหมือนตัวดีด วิชาแพทย์ส่องกล้องเห็น ตัวหนึ่งแบ่งกึ่งกลางก็เป็นสอง สองเป็นสี่ สี่เป็นแปด เหมือนตัวดีด

ฉะนั้นตัวเกิดก็เกิดไป ตัวตายก็ตายไป ครึ่งวันก็ตายแล้ว ตกลงมันก็ตายเรื่อย ดังนั้นไปว่าเกิดดับถึยบไม่มีทางเข้าใจหรอก ถ้าไม่เอา**ตัวชีวิต**อย่าง**ในพระไตรปิฎก**

ตัวชีวิตนี้ เพียง ๑ วินาที แป๊บเดียวตายเป็นแสน ตายอยู่เรื่อย ๆ ชาติจุลมาก็ดีออกมา ข้างนอกนี้เป็นตัวตายทั้งนั้น เช่น เส้นผมเป็นตัวตาย ขนก็เหมือนกันตัวเป็นฝังอยู่ข้างใน

ตัวตาย ชาติจุลมาก็ออกมา ดีออกเป็นเส้น เรารู้ว่าตายไปตัดอย่างไรก็ไม่หมด และขนก็เหมือนกัน หนังตัวตายก็ไต่ออกมา กระดุกที่ตายก็ไต่ กระเด็นออกมาเรื่อย ปลิวไปเรื่อย

เราอยากจะทำว่า คนนี้โง่หรือไม่โง่ ฉันทามแกอย่างเดี๋ยวนั้น แกเกลียดซากศพหรือไม่เกลียด แกอยากไปกอดจับมันไหม ถ้าไม่อยากกอด จำให้แม่น ๆ นะว่าแกเกลียดซากศพนะ

เพราะเส้นผมนี้เกิดจากตัวตายกระเด็นออกไป ตัวตายก็ตายไป ตัวเกิดก็เกิดไป ออกมาเรื่อย มันเป็นเส้นผมเกสา โลมา นขา ก็เหมือนกัน

ที่ฝังเนื้อเป็นตัวเป็น ที่ยาวออกมาต้องตัดทิ้งเรื่อยเป็นตัวตาย ชาติจุลมาก็ออกมาเรื่อย โลมา นขา ทันทา ตโจ ก็ตัวตายอีก มันก็ปลิวไปเรื่อย เวลาเราส่องกล้องดู มันก็เด่นยิบยับ ตัวนี้แหละ ตัวตาย ออกมาตามรูขุมขน

ผมบอกว่าแกไปชอบทำไม ถ้าชอบก็โง่ซิ แกเห็นซากศพ แกว่าแกเกลียด ทำไมแกไม่ชอบเล่า กรรมฐาน ๕ นี้ ถ้าเห็นเป็นซากศพก็น่ารังเกียจ ข้างในยังไม่ได้พุดถึง เป็นเลือด เป็น

หนอง แต่มันหลงข้างนอก คือหลงซากศพ ไหนว่าเกลียดซากศพไง เขาถึงว่า “โอ้! เราโง่ขนาดนี้
เชียวหรือ

เมื่อสมัยพุทธกาล พระพุทธองค์ตรัสกับนางมาคันธियाว่า ร่างกายกำลังเน่าเปื่อยอยู่ เป็น
ของโสโครกสกปรก อาตมาไม่ต้องการแม้แต่เอาทำไปแต่ต้อง

นางมาคันธियाโกรธ พอได้เป็นนมเหสีของพระเจ้าอุเทน พระพุทธเจ้าเสด็จโกสัมพี ก็จ้าง
คนดำเจ็ดวัน โมโหตั้งแต่ถูกว่าตอนเป็นสาวว่า แม้แต่ทำยังไม่อยากแต่ต้อง ถ้าไม่ว่าอย่างนั้น
มันไม่กลับหรอก มันตามตื้อจะยกลูกสาวให้ท่าน

มีในพระไตรปิฎก กายกำลังเน่าเปื่อย กายเต็มไปด้วยหลุมมูตรคูด แล้วจะพิจารณา
อย่างไร ถ้ามีเอาแต่รูปร่าง รูปร่าง เมื่อไรจะน้อมมาเข้าตัว เพราะฉะนั้นเราจะตีปัญหาตาม
พระพุทธเจ้าไม่ได้

กายกำลังไหวเคลื่อนไหวอยู่เรื่อยไม่ได้อยู่นิ่ง เพราะตัวชีวิตมันก็ดุ๊กดิ๊กของมัน กายกำลังไหว
เคลื่อนไหว กายเต็มไปด้วยมูตรคูด กายเต็มไปด้วยหลุมฝังศพ กายเต็มไปด้วยแผลเน่า แล้วเราจะ
พิจารณาอย่างไร จึงจะเห็นตามท่าน

ต้องพิจารณาตัวเป็นชีวิตนี้เพราะตัวชีวิตมันมีกิน มีถ่ายออกและมีตัวตาย มันไม่ออก
ทีเดียวพรวดหมด เพราะฉะนั้นหลุมฝังศพก็มีทั่ว ร่างกายก็เต็มไปด้วยหลุมฝังศพ เต็มไปด้วย
มูตรคูดของตัวชีวิต

ไม่ใช่เฉพาะอุจจาระในลำไส้เรา ทุกจุดในร่างกายก็มีแต่มูตรคูด ร่างกายกำลังเน่าเปื่อย
ตัวชีวิตมันตายก็เน่าเปื่อย มันก็กำลังเน่าเปื่อย

ร่างกายทำไมเหมือนแผลเน่า เต็มไปด้วยแผลเน่า รุขุมขน รุเหงื่อตัวชีวิตออกมาทางรู
มันก็เหม็น ซากศพนี้ น้ำที่เหม็น มันไม่ค่อยเหม็น ถ้าเราไปกวนมันมันก็เหม็น เช่นพอถูกเข้านี้
เหม็น

ตัวตายนี้เองเหม็น หลุมต่าง ๆ มีมูตรคูด มีตัวตายออกมา มันก็ไม่ต่างกับแผลเน่า เพราะ
มันเป็นรูและมีของเน่า

ฉะนั้นท่านถึงว่า ร่างกายเต็มไปด้วยแผลเน่า ถ้าเราทำกรรมฐานไปเรื่อย ๆ ก็ลดราคาจะลง
ไปชัดเจนแล้ว ทุกพุทธพจน์จะตีแตก ถ้าเรามาถึงตัวชีวิตนี้

แต่ไปพูดชีวิตรูปร่างมันไม่เข้าใจกัน แล้วท่านก็ไม่ได้ตีแตกว่า มันตายอยู่เรื่อย มันเคลื่อนไหวอยู่
เรื่อย เราดูอนิจจัง ดูการเคลื่อนไหว ไม่เป็นตัวตน เราก็ดูตัวนี้มันตาย

มันมีแต่ตัวสัตว์ แล้วเรื่องอะไรจะเป็นตัวตน แยกออกเป็นตัวสัตว์แล้วก็ไม่มีตัวตน ไม่เชื่อ ก็เดินลอดกฎเขาเลย ลอดไปได้ยังไง มันก็แจ่มแจ้งขึ้นมา **มันลัดขึ้น** เดินไปบนเขาตั้งนาน เพิ่งรู้ตัวตายนี่เอง

หลวงพ่อบอกว่า แกเกลียดซากศพนี่ แกจำไว้แกโง่หรือฉลาด เห็นไหม? แกไปชอบ ซากศพได้ยังไง เอ๊ะ! การสอนอย่างนี้เขาไม่ยกสอนกัน มันต้องค่อย ๆ หาเอง

ตกลงกรรมฐานห้านี้ดูซากศพทั้งนั้น มันปลิวออกมาเรื่อย มีการไหวเคลื่อนไหว พลัดพราก จากเราไปเรื่อย อะไรพราก ก็ตัวชีวิตนี้มันพรากไป ตัวเล็ก ๆ นี่พลัดพราก

ห้าอย่างนี้เห็นชัด แต่เขาไม่ได้บอกอย่างนี้ ไม่ได้บอกเป็นซากศพ เราก็ไม่รู้เรื่องสักที เดิน เขาตั้งหลายเขากว่าจะรู้ อ้อ! เป็นอย่างนี้เองหรือ **เกิดดับ**

พระท่านสอน **เกิดดับ** สอนยังไงไม่เข้าใจสักที ผมฟังก็ไม่เห็น มันเกิดดับยังไง เราฝึกไป ก็เห็นการเกิดดับถี่ยิบ เกิดทีละมาก ๆ ขณะจิตเดียวมันก็ตายไว้มาก

คนยังเล็ก ๆ ตัวเกิดมากกว่าตัวตาย เหมือนพลเมืองเพิ่ม ตัวเกิดมากกว่าตัวตายตัวก็โต ขึ้น พอแก่ลงเหี่ยวยุบ ตัวตายมากกว่าตัวเกิด ไปเตะอะไรที่เดียวกระดูกหักไปแล้ว

คนแก่ **ตัวเกิดน้อยกว่าตัวตาย** มันก็เปราะไป เหี่ยวไป ยุบไป กว่าเราจะได้ก็เดินหลาย เขา ผมก็ยังคงงว่า ทำไมเขาไม่สอนอย่างนี้

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

ไม่ได้สอน สอนตามหนังสือ มันสังคายนาพระไตรปิฎกมาหลายรุ่น ใครมีปัญญา ก็สังคายนาขึ้นมาแล้วก็ทั้งเติมทั้งต่อ เลยก็เพี้ยนไป

พ.อ.ชม

ที่นี้พระไตรปิฎกว่าตรงนี้แล้วไปว่าตรงโน้น เขาอ่านที่เดียวนะ แล้วไปบรรยายวิทยุ อาจารย์คนนั้นเขาว่าเก่งด้วย เขาว่าจิตนี้อาศัยรูป ถ้าไม่มีรูปจิตอยู่ไม่ได้ จิตอยู่ตามลำพังไม่ได้ ต้องอาศัยรูป พุดอยู่แค่นี้ เน้นอยู่แค่นี้ พิโซ่เอ๊ย! ทำไมไม่อ่านให้จบ

ผมก็เขียนส่งไปว่า “ต้องยกเว้นอรุปรพรม ไม่มีรูปจิตอยู่ได้อย่างไร” ต้องบอกยกเว้นอรุปรพรมบ้างสิ แกอ่านไม่หมดนี่ต้องเอามาผสมให้ดีขึ้น

พระพุทธรเจ้าสอนที่เดียวให้หมดไม่ได้หรอก ต้องตรวจเอามาไปเอาอภิธรรมบทเดียวมา สอนคนฟังก็โง่ตามซึ

และพรหมชั้นที่ ๑๖ นี้มีแต่จิตไม่มีรูป ทำไม่ไม่ตาย หมดอายุแล้วเกิดได้ แต่นิพพานนี้ไม่มีทั้งรูปไม่มีทั้งจิตยังอยู่ได้ เรื่องอะไรจะอยู่ไม่ได้ ผมถึงว่า ที่เขาสอนกันบางที่มันก็ตก ๆ ไป

พระราชสุทธีญาณมงคล

ถ้าไม่ปฏิบัติจะรู้ไม่จริงเลย และดูหนังสือมาสอนก็ไม่เกิดประโยชน์นะ ไม่ละเอียดย

พ.อ.ชม

สำคัญสอนคนผิดไป ไปนี้กว่าไม่มีตัวตน มันก็ไม่เข้าใจกันหรอก มันต้องได้สมาธิ ได้คำดูจึงจะรู้ว่า อ้อ! ไม่มีตัวตนจริง ๆ ถ้ามันมีตัวชีวิตหมด มันก็เป็นตัวสัตว์ไม่ใช่ตัวเรา มันต้องพิจารณากันลึกซึ้ง กว่าจะได้

สอนคนธรรมดาว่าไม่มีตัวตน มันสอนลำบาก สอนคิหิปฏิบัติให้ได้ก่อนเถอะ อย่าไปเอาไม่มีตัวตนเลย ไปยากันมาก ๆ มันก็นั่นแหละ

พระราชสุทธีญาณมงคล

แล้วก็ไม่ได้อะไรด้วย เสียเวลา

พ.อ.ชม

เขาก็ไม่ค่อยเชื่อกัน มันจริงหรือเปล่านั้น มันก็เลยยุ่งไปอีก ท่านจะมีธุระไปไหนมั้ง ผมได้สมความปรารถนา เดี่ยวก็ต้องลาหลวงพ่อแล้ว ربกวานเพียงเท่านี้ กลุ่มนี้มาด้วยกัน มา กราบขอพรหลวงพ่อ คำขายจะได้ทำไรดี รักษาเงินทองได้

พระราชสุทธีญาณมงคล

เราคุยกัน เพื่อจะได้เข้าใจ วันหน้าค่อยคุยกันใหม่ ได้ประโยชน์มาก